

Lydia Rood

DANS! DANS!

1:31 / 3:19

Leopold / Amsterdam

Ben jij al BWGR?
www.bwgng.nl

Eerste druk 2012

© 2012 tekst: Lydia Rood

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Omslagbeeld: Getty Images

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6073 8 / NUR 283/284

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

VORIGE ZOMER

Pinky heeft niets door. Ruth blijft achter haar in de deuropening staan; haar vriendin staat midden in de kamer met haar armen te zwaaien. Ze heeft een draadloze koptelefoon op en maakt rare geluidjes. Ruth denkt even dat ze danst, maar in dat geval heeft Pinky daar niet echt talent voor. Wat doet ze?

Ruth doet een paar stappen naar voren. Pinky draait zich met een gil om, haar hand tegen haar borst.

‘Wat doe je, man, ik schrik me lam!’ Ze hijgt ervan, maar toch draait ze zich meteen om en begint weer met haar armen te zwaaien en te springen.

‘Wat doe jij? Schriftelijke cursus gymmen?’ Ruth heeft meteen spijt als ze ziet dat Pinky in elkaar krimpt. Pinky kan niet zo goed tegen kattigheid.

‘Doe niet zo flauw...’ Pinky wijst. Op de computer staat het een of andere spel open. De webcam is actief; Pinky zelf is zichtbaar op het scherm. Ze begint weer te springen – of toch te dansen? De muziek is aanstekelijk.

‘Even dit level afmaken,’ zegt Pinky. Maar dan verschijnt in het scherm groot het woord VERLOREN.

Pinky draait zich lachend om. ‘Probeer jij maar eens!’

‘Wat dan? Wat is dit?’

‘De Beweging,’ zegt Pinky. ‘Dope, joh.’ Ze klikt en er begint een filmpje. Drie jongens doen een hiphopdans – Ruths voeten beginnen vanzelf mee te doen. Het is veel te vlug voorbij.

‘Doe nog eens?’

Pinky grijnst. ‘Ik wist wel dat je het leuk zou vinden!’

Ja, Ruth houdt van dansen. Heel vroeger zat ze op ballet, en later heeft ze tien streetdancelessen gekregen. Daar kent ze Pinky van.

‘Zullen we weer op dansen gaan?’ vraagt Pinky.

‘Ik mag niet... geloof ik,’ zegt Ruth aarzelend. Ze moet veel in het huishouden helpen sinds haar moeder ziek is. ‘Mijn moeder wordt knorrig als ik over dansen begin.’

‘Kan niet,’ zegt Pinky. ‘Je moeder is aardig. Het mag vast wel.’

Ze speelt het filmpje nog eens af. Met hun hoofden dicht bij elkaar kijken ze ernaar. Ruth zou wel zó door het scherm heen willen kruipen en meedansen. Zonder dat ze het wil doet haar hele lijf mee. Maar als ze met haar hoofd tegen Pinky’s wang knalt, roept Pinky: ‘Au, gek!’ Ze moeten allebei lachen.

‘Hij is goed hè,’ zegt Pinky. ‘De Dansmeester. Ik denk dat ik verliefd op hem ben.’

‘Doe niet zo idioot,’ zegt Ruth. ‘Je wordt toch niet verliefd op een filmpje?’

‘Hij is zó goddelijk.’ Pinky zucht. ‘Zoals hij beweegt!’

‘Hij is niet eens knap,’ bromt Ruth. Toch snapt ze het wel. De jongen doet haar denken aan een vriend van haar neef. Sexy en toch verlegen. Gespierd en toch aardig.

‘Hij bedenkt die dansen zelf,’ zegt Pinky. ‘Hij is heel beroemd, hoor.’

‘Hoe heet hij?’ vraagt Ruth.

‘De Dansmeester, dat zeg ik toch.’

‘Hij heeft toch wel een gewone naam?’

‘Hij heeft geen gewone naam nodig,’ zegt Pinky. Ze knijpt haar schuine ogen tot spleetjes. Zo ziet ze er precies uit als het kleurige poppetje dat Ruth aan een touwtje om haar pols heeft. Van haar moeder gekregen – het brengt geluk.

‘De Dansmeester is de Dansmeester,’ gaat Pinky door. ‘Meer hoeft ik niet te weten. Als ik maar naar hem kan kijken.’ Pinky start de video opnieuw.

Als het filmpje afgelopen is, zegt ze: ‘Wel jammer dat je me stoorde. Ik had het level bijna uitgespeeld. Dan was ik Erkende Beweger geworden.’

‘Erkende Beweger,’ herhaalt Ruth. Het brengt haar van streek. Normaal weten zij en Pinky alles van elkaar. En nu is Pinky op eigen houtje een heel andere wereld binnengestapt. Komt het doordat ze straks naar verschillende scholen gaan?

Dat vond Pinky juist nog zo erg; ze heeft er maanden over lopen jammeren.

Pinky laat zich achterover op bed vallen, steekt haar benen in de lucht en draait met haar enkels.

'Ja, ik ben een Beweger nu. Lid van de Beweging dus, hè. Zijn ze op het Van Kemenade College allemaal, zegt Jojo.'

'Jojo?'

'Woont achter me, ze gaat naar de tweede. Het is toch wel een toffe school, hoor. Iedereen danst!' Ze kijkt Ruth aan. 'Jammer dat jij...'

'Laat nou maar!' Ruth bijt op haar lip. Ze snapt zelf ook niet wat haar moeder tegen dansen heeft.

'Je was altijd fanatieker dan ik,' zegt Pinky.

Ruth geeft geen antwoord. Ja, ze ligt in bed vaak te bedenken dat ze weer op dansles mag. Dan stelt ze zich voor dat ze wordt ontdekt op televisie. En hoe ze dan een beroemde danseres wordt... Ze kijkt altijd goed naar de clips op muziekzenders en doet de bewegingen op haar kamer na. Het moet wel zachtjes, want haar moeder heeft snel last van lawaai.

Kon zij ook maar naar het Van Kemenade College! Zij moet naar dat stomme Erasmus, alleen omdat haar neef er al op zit.

Pinky is niet te stuiten. Ze springt overeind en klikt wild door de pagina's; paarsblauwe flitsen schieten over het scherm, flarden muziek stampen door de kamer.

'Het is niet alleen maar een game, hoor. Als je hogerop komt, leert de Dansmeester je nieuwe moves. Je kunt zelf ook moves verzinnen... En kijk, je kunt berichtjes sturen naar andere Bewegers. Nu ken ik al kinderen van mijn nieuwe school! Dankzij de Beweging.' Pinky straalt helemaal. Wat een ommezwaai! De laatste maanden kon ze behoorlijk chagrijnig zijn. Ze klikt een filmpje aan.

'Hij is gewoon té leuk,' zegt Pinky met een zucht.

Dus dit is de Dansmeester! Mensen die zo soepel bewegen kent Ruth alleen van televisie. Maar de Dansmeester ziet

eruit alsof hij om de hoek zou kunnen wonen. Ze doet zijn bewegingen na. Ze zijn minder simpel dan ze eruitzien, maar als Pinky de video voor de derde keer start, doet ze ze moeiteloos.

Ruth laat zich meeslepen; ze vergeet dat ze op Pinky's kamertje is, ze zit helemaal in de muziek. Ze wordt de muziek. Haar lijf weet uit zichzelf wat het moet doen. Een woord popt op in haar hoofd: vrij.

'Wauw!' Pinky zit weer op het bed. 'Jij hebt echt talent, man. Je moet echt ook Beweger worden! Meld je aan, nu meteen.'

'En dan?' vraagt Ruth.

'Dan zijn we pas écht BFF's,' zegt Pinky.

RIF EN DE KUNGFU PANDA

Twee jongens beginnen in hun handen te klappen. Ruths schoenen dreunen op het tafelblad. Het geklap en gebonk voegen zich bij het ritme in haar hoofd. Ze doet de move nog eens en nog eens – en dan nog een keer, ietsje anders. Ze danst de schilfers van de tafel. Ze danst het stof uit haar oren. Om haar heen lachende gezichten. Ze danst!

‘Ruth. Ruth! Hou daar onmiddellijk mee op!’ De muziekleraar staat dreigend in de deuropening van het lokaal.

Ruth kijkt om. Ze houdt abrupt op met dansen en springt van de tafels die ze aan elkaar geschoven heeft.

‘Wat haal jij in je hoofd, Ruth Abel?’ Stoop kijkt haar dreigend aan. Ruth kijkt gewoon terug. Dansen is geen misdaad. Het hóórt bij muziek. En het hoort bij haar. Sinds Pinky haar bij de BWGNG heeft gehaald, doet ze het weer iedere dag.

‘Zitten. Luisteren. Of papier prikken op het plein,’ zegt Stoop. Maar aan zijn ooghoeken ziet Ruth dat hij niet echt boos is. Ze gaat braaf zitten, op de eerste de beste plek. Dat is per ongeluk naast Barrel.

‘Goed begin,’ zegt die met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Danscursus gedaan in de vakantie?’

Barrel is een droogkloot. Dik en betweterig. Ruth geeft geen antwoord. Hij begrijpt toch niets van dansen – hij zou niet eens mee kunnen doen aan de BWGNG, zelfs al zou hij willen. Gelukkig zijn er andere kinderen in de klas die meer in huis hebben. En die hebben met open mond staan kijken naar haar nieuwste move. Ze trommelt opgewonden op tafel. Nu willen haar klasgenoten vast ook bij de BWGNG. Eindelijk – ze had al veel eerder een demonstratie moeten geven.

De muziekleraar zet zijn zwarte dokterstas op zijn tafel en haalt er drie ouderwetse elpees uit. Even later dendert er muziek door de klas. Lekker uptempo voor zo’n ouwelullennummer. Ze heeft moeite stil te blijven zitten. Onder tafel danst ze mee.

‘Au!’ Barrel kijkt giftig opzij. ‘Stamp niet zo!’

Ze heeft per ongeluk zijn tenen geraakt. Maar hij hoeft niet zo te schreeuwen! Ze stompt hem met haar elleboog.

‘Moet ik je nu wéér waarschuwen, Ruth Abel?’

Ruth schudt braafjes haar hoofd en kijkt gauw naar haar tafel. Mensen vinden altijd dat ze uitdagend kijkt. Het komt door de kleur van haar ogen, hel groenblauw, maar dat gelooft nooit iemand. Brutaal, zeggen leraren.

Zou de nieuwe move goed genoeg zijn voor een dansfilm-pje? Die jongens klapten zo enthousiast... Ruth droomt er al een tijdje van een dansje op te nemen, maar ze durft nog niet. Straks staat ze op internet voor lul. Nee, ze moet eerst héél goed zijn.

‘Let jij wel op?’ Stoop klinkt nu echt geërgerd. ‘Wat is dit?’

Ruth maakt zich los van haar eigen gedachten. Wat bedoelt Stoop?

‘Nu graag, Ruth. Waar luisteren we naar?’

Naar de prehistorie, denkt Ruth. ‘Naar oude hardrock,’ zegt ze.

‘Naam van de band?’

Ruth haalt hulpeloos haar schouders op. Wat kan haar dat nou schelen? Ze luistert altijd alleen of ze iets mooi vindt. Of ze erop kan dansen. Ze luistert met haar armen en benen, met haar billen en haar heupen; woorden zeggen haar niets. Ze kent maar één band bij naam: Fireball, het garagebandje van haar neef Rif.

‘Fireball,’ zegt ze per ongeluk hardop.

‘Bijna.’

Ze kijkt op. Tot haar verbazing glimlacht Stoop.

‘Dat is het nummer, niet de band. Oké, voor deze keer.’ Hij gaat door met de les. ‘Weten jullie dat hardrock de voorloper is van metal? En metal is méér dan zomaar muziek. Het is zelfs gebruikt om mensen mee te martelen...’ Ruth vindt het niet moeilijk meer om op te letten. Martelen, met muziek?

Aan het eind van het uur roept Stoop haar bij zich.

'Je leek me nooit het type om op tafels te dansen,' zegt hij.
'Jij stelt je anders nooit aan.'

'Nee,' zegt Ruth.

'Dus wat moest dat? Waarom deed je dat?'

Omdat dit een saaie rotschool is, denkt Ruth. Omdat ik liever bij Pinky op het Van Kemenade had gezeten, waar iederéén danst. Pinky heeft al bendes nieuwe vriendinnen, allemaal BWGR's. Omdat dit suffe Erasmus alleen nog te redden is met...

'... de Beweging,' zegt ze per ongeluk hardop.

'De wát?'

Wat een dopehead is ze! Volwassenen hoeven niets te weten van de BWGNG.

'Niks. Een soort club,' zegt ze.

Stoop kijkt vragend en dwingend tegelijk. Hij is aardig, dat maakt het moeilijk om tegen hem te liegen.

'We dansen.' Meer is ze écht niet van plan te vertellen.

'O... nou, oké. Als je het maar niet meer in de klas doet. En veeg die tafels schoon.'

Ruth doet het dansend, met de tune van de BWGNG in haar hoofd.

'Best goeie move was dat,' zegt Mariska als Ruth even later door de gangen loopt. 'Waar heb je die van?'

'Verzonnen,' zegt Ruth. Ze loopt snel door.

Mariska kijkt fronsend op. Maar Ruth bedoelt het niet rot. Ze heeft alleen tijdens het tafels boenen een idee gekregen en dat wil ze meteen aan Rif vertellen.

'Wacht nou even,' zegt Mariska. Haar hakken klikken op de tegels. 'Ik wou je wat vragen.'

'Geen tijd, sorry.'

Maar Mariska laat zich niet zo gemakkelijk afwimpelen.

'Je hebt hem van je dansmeester, hè?'